

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

7

锦衣当国

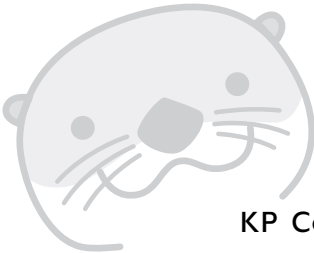
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋เล่อ

แปล

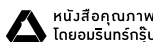

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น ค ี อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ไม่ควรเอาแต่อ่านตำราพิชัยสงคราม
บางเรื่องปรับตามสภาพการณ์ไม่ดีกว่าหรือ
- เทอเปี้ยไป

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริบรกรุป

คำนำสำนักพิมพ์

ท้ายเล่มที่แล้ว โจรสลัดกำลังบุกเทียนจิน แม้ดูๆไปแล้วหวังทงคงมีการเตรียมพร้อมรับมือ แต่ก็อยากจรรู้ยู่ดีว่าเขาวางแผนการอะไรไว้บ้าง โจรสลัดพวกนั้นจะมีชะตากรรมอย่างไร และหลังจากผ่านเรื่องนี้ไป หวังทงจะได้รับประโยชน์หรือโดนโทษแบบงๆอีกไหม แน่หนอนว่าอีกเดี๋ยวงได้รู้กัน

อันที่จริงไม่ใช่แค่พวกโจรที่ชอบมารนหาที่ ชุณนางเจ้าหน้าที่ทางการทั้งหลาย ก็ชอบมาหาเรื่องหาราวที่เทียนจินเช่นกัน โดยเฉพาะพวกขุนนางเบอร์ใหญ่ๆ อาจจะมาประกาศศักดิ์ากันเสียเหลือเกิน ซึ่งขอแยมไว้เล็กน้อยว่าในเล่มนี้จะมีมารายหนึ่ง และคนคนนี้ยังจะส่งผลให้พวกหวังทงต้องเผชิญศึกหนักยิ่งกว่าพวกโจรสลัดหลายเท่าตัว!

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 387

ทุกคนตามเข้ามาสังหารโจร

นายกองรงเล็กบูเอิน แห่งค่ายที่สิบสองเป็นทหารปืนใหญ่ที่ถนัดหัวฝึกขึ้นมา พวกตระกูลถ่านแยกบัญชาการกันในแต่ละค่าย แต่ล้วนอยู่ใต้บังคับบัญชาของหวังหง ถ่านหัวนับเป็นผู้บัญชาการกองทหารปืนใหญ่

ป้อมปืนใหญ่สิบเอ็ดป้อม ทหารผลัดเวรกันประจำการ แต่ทหารปืนใหญ่จะเตรียมพร้อมเสมอ ทุกวันฝึกฝนจนชำนาญ ปกติก็ว่างไม่มีอันใดทำ มูเอินเองรู้สึกไม่พอใจอยู่เป็นทุน เขารู้สึกว่าอยากจะไปกวัดแกว่งดาบรบกับพี่น้อง ได้ฝึกบนสนามฝึกให้เหงื่อโซมกาย ได้เป็นวีรบุรุษจับอาวุธออกสังหารศัตรู

ดังนั้นตั้งแต่ต้นรัชสมัยว่านลี่ปีที่เจ็ด เขาก็เอาแต่รบเร้าผู้บังคับบัญชาให้ย้ายตนไปเป็นทหารราบ หากได้เป็นทหารม้าก็ยิ่งดี แต่ทหารปืนใหญ่เดิมนั้นน้อยมาก ดังนั้นผู้บังคับบัญชาจึงอบรมไปยกใหญ่ อยากรู้ก็ไม่ยอมรับปาก

บรรพบุรุษของมูเอินเป็นชาวอ้วนหนาน ว่ากันว่าเข้าเป็นทหารในสมัยมูอิ่ง ขุนพลคนสำคัญในสมัยปฐมฮ่องเต้ตำหิงจูหยวนจาง ต่อมาไม่รู้ด้วยเหตุใดจึงมาเป็นทหารอยู่ที่เทียนจิน

จากรุ่นสู่รุ่นจนมาถึงมูเอิน พี่น้องที่บ้านสี่คน มูเอินเป็นลูกคนเล็กสุด เห็นพี่ชายคนโตกับคนรองแบ่งที่นากันทำนาก็ยากลำบากไม่น้อยแล้ว พี่สาวแต่งออกไปก็ลำบาก ตนเองไม่อยากอยู่บ้านเฉยๆ ให้เป็นภาระ จึงมาสสมัครเป็นทหารกับหวังหง

เขาเป็นคนร่างกายแข็งแรง นิสัยก็ค่อนข้างซื่อตรง ผู้บังคับบัญชาให้ความสำคัญ จึงได้แต่งตั้งให้เป็นนายกองรถเล็ก

ตอนเสียงนกหวีดทองแดงดังขึ้น มู่เอนที่กำลังนอนหลับในชุดเสื้อผ้าเตรียมพร้อมก็กระโดดขึ้นจากเตียง ทหารปืนใหญ่ในห้องทุกคนพากันตกใจ

“หัวหน้ามู่! ทางแม่น้ำเหมือนมีเรือกำลังใกล้เข้ามา!!”

มู่เอนยกมือตบหน้าตัวเอง ตะโกนเสียงดังว่า

“แจ้งพี่น้องประจำการบนป้อมปืนใหญ่แล้วหรือยัง!”

“ทุกคนจัดแถวเตรียมพร้อมแล้ว!”

“บรรจูดินปืนเต็มแล้วหรือยัง!”

“หัวหน้ามู่! ตามธรรมเนียมแต่เดิมเรา ในกระบอกปืนบรรจูดินปืนเต็ม!”

“ตรวจดูอีกที มารดามันสิ! เร็วเข้า หากชักช้าเสียงาน ใต้เท้าหวังจะตัดหัวเอา!!”

ในห้องพากันลนลานดำเนินการ ทหารปืนใหญ่รีบวิ่งออกไป หน้าป้อมปืนใหญ่มีกำแพงบังไว้ ทหารที่ประจำการอยู่กระซิบบว่า

“หัวหน้ามู่! มาดูทางนี้ เรือหลายสิบลำ ดูแล้วจะมาขึ้นฝั่งทางป้อมปืนเรา!”

ริมฝั่งแม่น้ำให้เหมือนมีสินค้ากองกลางแจ้งและในโรงเก็บมากมาย พื้นที่เหล่านี้ ยามค่ำคืนจะเขวโนคมไฟไว้เพื่อให้เรือเข้ามาเทียบท่าขนสินค้าในยามค่ำคืนได้สะดวก มองไปยังเรือที่เคลื่อนเข้ามา เรือหลายลำที่ใหญ่ที่สุดค่อยๆ เข้ามาใกล้

มู่เอนหรีตามอง จากนั้นก็ขยับตาก่อนจะตะโกนดังว่า

“เอาไม่มาขัดดกปืนหันออก ยิ่งมารดามันเลย!”

“หัวหน้ามู่! จะเป็นเรือพ่อค้าหรือเปล่า...”

“สมองเจ้าเลอะเลือนแล้ววี ไม่ได้ยินเสียงนกหวีดหรือไร จะว่าไปเรือพ่อค้าเทียบท่า เหตุใดแม้แต่คนร้องบอกขอทางก็ไม่มี!”

ทหารปืนใหญ่สองนายหียบไม่มาก่อนหนึ่ง สอดไว้ใต้ฐานปืนใหญ่ ตะโกนพร้อมออกแรงขยับ ปืนใหญ่บนป้อมไม่ได้ติดตั้งถาวรนัก ตัวฐานปืนเป็นลึงไม้ไต้ลึงไม้ยังมีล้อไ้รองอยู่ ปืนขนาดกระสุนหกซั้งนั้นแปดคนพอขยับได้ เอาไม้ขัดก็ยอมใช้แรงมากอีกหน่อยเท่านั้น

เมื่อเห็นว่าปรับทิศทางปืนใหญ่เสร็จ มู่เอินก็หยิบเหล็กที่เผาจนแดงในเตา
ขึ้นมา กล่าวเสียงเย็นว่า

“ไปที่ไหนไม่ไป กลับมารนหาที่ตายที่เทียนจินเสียได้!”

เหล็กที่เผาจนแดงจ่อเข้ากับชนวนเสียงดัง “ฟู” ชนวนเผาไหม้ขึ้นทันที
ทหารรายรอบพากันอดหุ

เสียงดัง ‘ตูม’ ใหญ่กลบเสียงนกหวีดและเสียงวุ่นวายในพื้นที่การดำ

เรือที่นำมัลมาแรกมีผู้คนเต็มลำ ทุกคนกำลังรอเทียบท่าแล้วจะกระโดดขึ้นฝั่ง
ในความคิดพวกเขา ตึกดินเช่นนี้ทางการย่อมไร้การป้องกัน รอจนพบเหตุ
ทุกคนก็ขึ้นฝั่งไปสังหารแล้ว บ้อมป็นเป็นได้แค่เครื่องประดับ

เสียงกระสุนปืนหวีดดังลอยมา พวกมู่เอินยิงออกไปในเวลาอันจำกัด
จึงไม่ค่อยแม่นยำนัก กระสุนเลยเข้าไปเล็กน้อย โดนเรือเบบเอียง ๆ ทว่าด้วย
ความเร็วของกระสุนโลหะที่แหลมผ่านกราบเรือไป โจรสลัดที่ยืนบนดาดฟ้าเรือ
หลบไม่ทัน เนื้อหนังกระจุยกระจาย

ไม่รู้ว่ามีกี่ร่างที่ท่อนบนถูกกระสุนที่เพียงแหลมผ่านเรือยิงเอา ได้ยินเสียง
กระสุนตกลงกลางแม่น้ำ โจรสลัดที่ไม่ได้รับบาดเจ็บถูกเลือดเนื้อของเพื่อน
กระเด็นโดน เปื้อนไปทั้งตัวและใบหน้า

เสียงนกหวีดทองแดงดังขึ้นก็จริง หากชายฝั่งแม่น้ำให้เหอยังคงเงียบสนิท
บรรดาโจรสลัดรู้สึกดีใจ คิดว่าตนเองจะขึ้นฝั่งได้สะดวก นึกไม่ถึงว่าจะต้อง
พบกับเสียงปืนใหญ่ดังราวอสูรบีบ

สิ่งที่เกิดขึ้นต่างกับที่คิดไว้มาก พวกที่กำลังใช้แรงพายไม่หยุดอึ้งค้าง
ผ่านไปครู่หนึ่งจึงมีคนตะโกนดัง จากนั้นทุกคนก็กระโดดลงแม่น้ำโดยพร้อมเพรียง

มู่เอินจุดปืนใหญ่กระบอกที่หนึ่ง บ้อมป็นลิบเอ็ดบ้อมมีหมกบ้อมที่ยิงโดน
เรือโจรสลัด ปืนหกกระบอกเริ่มยิงออกไปอีกครั้ง

เสียงราวฟ้าผ่าดังถึงกลางแม่น้ำ ไฟดับมืดลง อาศัยการยิงไปยังภาพ
เลื่อนราง ความแม่นยำไม่มาก แต่ก็ยิงโดน ย่อมบาดเจ็บล้มตายกันเป็นแถบ
แม้มีอีกสองสามลำไม่โดนยิง แต่บรรดาโจรสลัดไหนเลยจะกล้าอยู่บนเรือ

รอความตาย ต่างพากันกระโดดลงน้ำราวกับโยนกล้วยลงหม้อต้ม พวกหน่วยเข้าฝั่ง ฝั่งใต้ของแม่น้ำไท่เหอยังคงเป็นพื้นที่เพาะปลูก วิ่งเข้าไปก็ยอมปลดอภัย แม่ยังอยู่ในระยะยิงปืนใหญ่ได้ แต่เพื่อป้องกันการยิงพลาดไปโดนพวกเดียวกัน จึงไม่มีทหารประจำการที่นั่น

หากในเวลานี้โจรสลัดกำลังสับสนมึนงง ทั้งยังไม่คุ้นเคยพื้นที่ คนไม่น้อยเลยว่ไปทางเหนือ ทหารที่ประจำป้อมปืนใหญ่ทางนั้นจัดทัพรอรับอยู่แล้ว เรียงเป็นแถวแนวอนสองแถวซ้อนอยู่ริมฝั่ง

“จากแม่น้ำขึ้นฝั่งล้วนเป็นศัตรู สังหารให้หมด!!”

หัวหน้าค่ายและบรรดานายกองร้อยตะโกนออกคำสั่ง พลทหารทุกนาย ก็ถือทวนยาวยกแนวราบเตรียมพร้อม

“พี่น้องทั้งหลายหลีกเลี่ยงทางก่อน ปืนใหญ่ยิงไม่โดน เช่นนั้นก็ให้เจ้าโจรพวกนี้ ได้ชิมลูกเหล็กนี่ดู!”

ในตอนนั้นเอง มู่เอินและทหารปืนใหญ่สองสามนายก็วิ่งมา สองคนแบกเอาปืนเสือหมอบ¹ มาด้วย ปืนนี้เป็นปืนใหญ่ขนาดเล็กไม่กี่สิบลีบชั่ง บรรจูลูกเหล็กและแผ่นเศษเหล็กเล็กๆ ระยะยิงสี่สิบลีบก้าว จึงชี้งันในสนามรบไม่ค่อยได้

หัวหน้าค่ายเห็นมู่เอินนำคนมาขวางด้านหน้า เดิมคิดจะดำ หากก็ยอมถอยให้ มู่เอินกับทหารปืนใหญ่วางปืนลง ก่อนจะหาอะไรองไว้ด้านหลังไม่ให้ยับจากนั้นก็จุดไฟ

เสียงดังอู้อี้ ควันคลั่งไปทั่ว ทหารราบล้วนกำอาวุธแน่น เกรงว่าศัตรูจะขึ้นฝั่งลงมือในเวลานี้ พอควันจางลง กลางแม่น้ำที่เคยมีหัวคนผลุบโผล่อยู่ ก็เบาบางลงไม่น้อย มีคนกรีดร้องให้โฮกลางแม่น้ำเสียงดังลั่น มีคนดั้นร่นหันหลังว่ยกกลับไป

ปืนเสือหมอบสองกระบอกยิงแผ่นเศษเหล็กและลูกเหล็กเล็กๆ พวกที่อยู่ใกล้ยอมถูกยิงจนพรวนราวกับกระซอน คนด้านหลังก็ถูกยิงละไปครึ่งตัว คนที่อยู่

¹ ชื่อจีนว่า หูตุนเฟ่า เป็นปืนใหญ่ขนาดเล็กสมัยโบราณของจีน ขุนพลซี้กวางแห่งต้าหมิงพัฒนาปรับปรุงขึ้น เริ่มใช้ในการต่อต้านโจรสลัดญี่ปุ่น ซี้จี้กวงต้องการลดข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากแรงระเบิดซึ่งทำให้ผู้ยิงได้รับบาดเจ็บ จึงออกแบบให้มีไม้ค้ำยันปากกระบอกปืนไว้ ลักษณะเหมือนเสือหมอบอยู่

ไกลออกไปถูกเศษโลหะปลิวกระแทกไปหลายคน

กลางดึกเช่นนี้ หลายสิ่งมองเห็นไม่ชัด แต่หากเพ่งมองให้ถี่ก็ย่อมเห็นว่า น้ำในแม่น้ำมีสีเข้มยิ่งขึ้น...

ที่อื่น ๆ มีบางคนขึ้นฝั่งมาได้ แต่ด้วยเสียงปืนทำให้ตกใจ คนพวกนี้ไหนเลย จะมีแรงสู้ นับประสาอันใดกับการที่มือองกำลังถือทวนวาวับเรียงแถวรอพวกเขา อยู่แล้ว

พลทหารกองกำลังหน่วยเดิมที่เคยเคร่งเครียด แต่คิดไม่ถึงว่าจะสู้ได้ง่ายเช่นนี้ เพียงแค่ออกแรงแทงทวนในมือออกไปเท่านั้น ศัตรูเบื้องหน้าก็ได้แคยกดาบค้าง แล้วส่งเสียงร้อง ถูกแทงตายอยู่ตรงนั้นเอง

แต่ก็ยังมีโจรสลัดที่กล้าหาญอยู่บ้าง กวาดแกว่งดาบเข้าพาดฟันกับทวนยาว ทว่าทวนยาวมีจำนวนมากเกินไป พอก้าวขึ้นหน้ามาก็ถูกแทงจนเป็นรูพรุนไปทั้งตัว พวกโจรสลัดเข้ามาทางแม่น้ำไม่ได้แล้ว

ทหารที่อยู่ริมทะเลใช้เรือบรรทุกปืนและฟางเต็มลำไปเผาเรือ ซึ่งต้องระมัดระวังอย่างมาก ทั้งต้องพายเรือ ทั้งต้องมองหาเรือใหญ่ ไม่อาจทำให้พวกมันรู้ตัว ดำเนินการไปอย่างซุ่ม ๆ ที่ละก้าว

รองจนเกิดเพลิงไหม้ขึ้นแล้ว พวกโจรสลัดก็พากันไกลจนไม่มีใครคิดจะหันหลังกลับ พื้นที่แสนรุ่งเรืองเช่นนี้ ห่างจากทะเลใกล้แค่นี้ มีทหารทางการเฝ้าอยู่แค่นี้ แม้แต่กำแพงเมืองคูเมืองอันใดก็ไม่มี ช่างเป็นเนื้อก้อนโตที่สวรรค์ประทาน โดยแท้ รีบไปหาความสุขกันที่นั่นสักครา

พอได้ยินเสียงนกหวีดทองแดงดังขึ้น เสียงฝีเท้าของโจรสลัดเหล่านั้น ก็ค่อย ๆ ฝ่อลง หัวหน้ายกอาวุธขึ้นตะโกนดังว่า

“พี่น้องทั้งหลาย! บุกเข้าไป ภูเขาทองทะเลเงิน สวางามกำลังรอพวกเรา อยู่ทางนั้น รีบวิ่งเร็ว!!”

ทุกคนตอบรับเสียงดัง คิดถึงความสุขสุดขีดที่ได้กวาดล้างหมู่บ้าน ก็ยิ่งเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีก

แต่เมื่อโจรสลัดไปถึงบริเวณที่ตั้งร้านค้ากลับพบว่าเงียบมาก เนื่องจาก

เป็นยามคำคีน บรรดาร้านค้าจะปิดประตูหน้าต่างแน่นหนักก็ไม่แปลก ที่แปลกคือ
ทุกร้านมีโคมไฟแขวนไว้ด้านบน ใช้เสาไม้สูงแขวนขึ้นไป ทำให้ถนนทุกสายสว่างไสว
อย่างมาก

เสียงนกหวีดทองแดงหยุดลง ถ้าเป็นยามปกติ ชาวบ้านที่ได้ยินสัญญาณ
เช่นนี้ย่อมสับสนอลหม่าน เหตุใดจึงยังสงบนิ่งอยู่ได้

“ชาวบ้านต้องหลบอยู่ในบ้านแน่ ๆ ไม่เช่นนั้นก็คงหนีออกไปกันแล้ว
สมบัติอะไรก็คงไม่ได้เอาไป พวกเรารีบเร่งมือ!”

ในกลุ่มโจรสลัดมีเสียงตะโกนดัง ทุกคนต่างเหิมเกริมจนเป็นนิสัย ไม่ว่า
บนแผ่นดินต่ำหมิง วอแก้ว หรือว่าเกาหลี่ ล้วนเป็นเช่นนี้ เทียนจิ้นมีหรือจะ
แตกต่าง

“ตามข้อตกลงก่อนหน้านี้ ให้กวาดล้างเฉพาะพื้นที่ของตัวเอง อย่าล้ำเขต!”

ชายที่ถูกเรียกว่า ‘ท่านหู่’ ตะเบ็งเสียงดัง พวกโจรสลัดที่อดทนแทบไม่ไหว
แล้วต่างพากันคำรามตอบรับ กวาดแกว่งอาวุธบุกเข้าไปยังถนนสายต่างๆ

บนหลังเหตุการณ์สามารถมองเห็นโจรสลัดที่บุกเข้าไปยังถนนแต่ละสายได้
อย่างชัดเจน ทหารบนหอคอยตะโกนลงมาด้านล่างไม่หยุดเพื่อรายงานสถานการณ์

ในลานกว้างและถนนหลายสายทางตะวันตก ทหารองครักษ์เสื้อแพรได้
รวมตัวกันพร้อมแล้ว หวังพบกับขุนพลทั้งหลายต่างพร้อมอยู่บนหลังม้า สั่งการให้
กองกำลังแต่ละค่ายเข้าสู่ถนนแต่ละสายตามข่าวที่ได้จากหอสังเกตการณ์

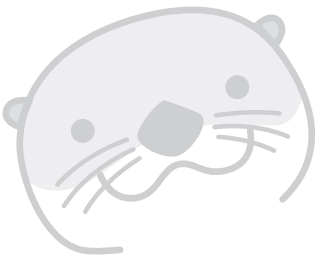
โจรสลัดต่างคิดว่ามีของดีรออยู่ พอวิ่งไปได้ครู่หนึ่ง หลายคนก็ทนไม่ไหว
เริ่มขว้างปาทำลายร้านค้า ช่วยกันยกตัวข้ามกำแพงเข้าไป

ในตอนนั้นเอง เสียงฝีเท้าเป็นระเบียบก็ดังขึ้น อีกด้านของถนนมีกองกำลัง
เรียงแถวเป็นระเบียบถือทวนยาววิ่งเข้ามาใกล้

แถวทัพทหารเป็นระเบียบเรียบร้อยยิ่ง สองด้านราวกับไม่มีช่องว่างเหลือ
ดูไปดั่งกำแพงปิดกั้นเส้นทางเอาไว้

ผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘ท่านหู่’ นำคนมามากมาย ใช้เส้นทางที่กว้างขวางในเขต

การค้า โจรกลุ่มนี้ในที่สุดก็พบกับหวังทงซึ่งมาพร้อมกับกองทหารม้า
เมื่อเห็นโจรสลัดกำลังแตกตื่น หวังทงก็กระแทกสีข้างม้าให้วิ่ง กวาดแกว่ง
ดาบยาวในมือ คำรามดังว่า
“ทุกคน ตามเข้ามา ฆ่ามัน!!!”

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 388

กินสังหารโจร

“ทหารมา!!”

ไม่ว่าใครตะโกนสุดเสียง บรรดาโจรต่างแตกตื่นกันในพื้นที่ ผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘ท่านหู่’ สองมือกำดาบใหญ่แน่น คำรามดังว่า

“ห้ามหนี! หากถูกทัพม้าไล่ล่าสังหารด้านหลังก็ตายสถานเดียว ดังนั้น ลู้อยู่ตาย!”

เสียงจบบลงก็ได้ยินว่าทัพม้าเบื้องหน้ามีเสียง ‘ฟุบ’ ดังติดต่อกัน ลูกธนูห้าหนึ่งยิงมา ดาบใหญ่ในมือท่านหู่กวัดแกว่งสะบัดทิ้งไปได้สองดอก แต่ก็โดนเข้าที่ไหล่ดอกหนึ่ง

เขายังนับว่ามีความกล้าและสามารถต่อสู้ได้ มีแค่บรรดาโจรสลัดด้านหลังที่ตื่นตระหนกถูกยิงตายและบาดเจ็บไปหลายคน สถานการณ์ยิ่งคับขัน

ภายใต้แสงโคมไฟ หัวหน้านายทหารอายุน้อยควมนำมาด้านหน้าทัพ ท่านหู่ฝืนข่มความเจ็บที่ไหล่ ย่อกายลง ขอเพียงม้ากระโจนเข้าใส่ เขาเอี้ยวตัวหลบ จากนั้นก็จะวาดดาบเฉียงขึ้นด้านบน

หากสังหารแม่ทัพข้าศึกได้ บางทีอาจจะทำให้ขวัญกำลังใจกลับคืนมา ขณะกำลังถอยหลังตั้งท่า ยังตั้งท่าไม่เสร็จดี ก็เห็นขุนพลหนุ่มผู้นั้นยกกระบองสั้นตำมึนปลาบในมือขึ้น

‘ปัง’ เสียงดังสนั่น เห็นแสงไฟวาบขึ้น จากนั้นท่านหู่ที่ยืนอยู่ด้านหน้า

ก็ราวกับถูกของหนักฟาด กระเด็นถอยหลังล้มลงกับพื้น ร่างกระดูกซี่หนึ่ง
ก่อนจะแน่นิ่งไป

หัวหน้าถูกสังหารด้วยอาวุธปืน ขวัญกำลังใจของโจรสลัดก็พังทลายลง
อย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าใครเป็นคนนำ กลับหลังหันวิ่งหนีทันที

แต่ทัพม้าไล่มาทันแล้ว หวังทงและบรรดาทหารม้าล้วนไม่ชะลอความเร็วลง
ปล่อยให้ม้ากระแทกเข้าใส่ สองฝ่ายห่างกันไม่กี่โกลนๆ แม้ม้ามิได้วิ่งเต็มฝีเท้า
แต่แรงชนก็มากเพียงพอ

โจรสลัดที่ถูกกระแทกใส่ล้มลงกับพื้น ไม่มีโอกาสได้ยืนขึ้นอีก กีบม้า
นับไม่ถ้วนเหยียบย่ำผ่านไป รอนจนม้าหยุดวิ่ง หวังทงและพลทหารม้าจึงได้ชักอาวุธ
ออกมา

หวังทงถือดาบใหญ่กวัดแกว่ง ทุกครั้งที่ฟันลงไปก็จะมีคนโดนโจรสลัดขาด
เสียงร้องโหยหวน ถานเจียงข้างกายพร้อมทวนใหญ่ในมือราวกับฆ้องก ทุกครั้ง
ที่ทวนยึดหอกก็จะสังหารหนึ่งชีวิต

โจรสลัดที่ละแวง บางคนคิดจะหลบเข้าร้านข้างทาง แต่เพราะประตู
หน้าต่างปิดอยู่ ในเวลาคับขันจึงได้แต่เป็นขี้มไป

การสู้รบผ่านไปไม่นาน กองทหารม้าด้านหลังก็ไม่สามารถวิ่งแหวกเข้ามา
ได้อีก ถนนกว้างจำกัด ทหารม้าแถวแรกและแถวสองทะยานเข้าสังหารไม่หยุด
ราวกับกำแพงที่กันเป็นแนวให้บรรดาโจรสลัดถูกต้อนจนถอยหลังไปที่ละชนิด
พวกที่ล่าสังหารได้มีแต่แถวหน้าและแถวสอง

นอกจากหวังทงแล้วยังมีบรรดาขุนพลตระกูลถานและพวกที่เชี่ยวชาญ
การขี่ม้า ล้วนเป็นกองกำลังประสิทธิภาพสูง เก่งกล้าสามารถ สังหารโจรอย่าง
รวดเร็วฉับไว ไม่มีผู้ใดยอมถอย

ทหารม้าด้านหลังไม่มีโอกาสได้แทรกตัวขึ้นมา จึงหันไปคว่ำขัน บางคน
เคยเป็นพวกโรงบ้านมาก่อน ใช้ธนูแบบชานนอกด่าน แต่ส่วนใหญ่ก็ใช้ธนูยาว
ที่ทำในต้าหมิง

ด้านหน้ามีทหารแค่สองแถว ทั้งถนนเต็มไปด้วยโจรสลัด ยามนี้ที่ต้องทำ
ก็คือยิงธนูข้ามไป ย่อมสังหารหรือทำให้บาดเจ็บได้

นี่ไม่อาจเรียกว่าต่อสู้ ควรเรียกว่ารุกล้างฟายเดียว ทหารม้าสิบกว่านาย ถืออาวุธเข้าพาดฟัน ด้านหลังยังมีธนูยิงเข้ามาทำใหญ่ บรรดาโจรสลัดได้แต่หวังให้ตนเองมีฆางอกเพิ่มสักหลายขา ตอนนั้นได้แต่เบียดกันเข้ามา ตอนนี้อึดจะออกไปยอมไม่ง่าย

บนถนนสายอื่นก็เผชิญกับการต่อสู้ที่ง่ายตายเช่นนี้ สองฝ่ายปะทะกัน ทหารพึ่งคำสั่งที่ให้เดินหน้า รุกคืบเข้ากดดัน

หอกด้านหน้าตั้งแนวราบ กดดันเข้าไปที่ละชั้น กองทัพหอกตั้งค่ายหนาแน่น เช่นนี้ บรรดาโจรแม้ว่าจะมีพวกกล้าหาญบุกเข้าไป แต่ก็ถูกแทงพรุนราวกระซอน ผุจนส่วนใหญ่ตื่นตระหนก วิ่งหนีอย่างไร้ทิศทาง

ถนนสายนี้เหมาะสำหรับผู้เดินทางสัญจรไปมา แต่ไม่เหมาะกับการเดินขบวน กลุ่มใหญ่ โดยเฉพาะขบวนที่กระจัดกระจายเช่นนี้ ย่อมไปกองอยู่อย่างเบียดเสียดได้โดยง่าย

ทหารของเทียนจินจัดขบวนทัพเรียบร้อยแล้ว ค่อยๆ เขยิบเข้าใกล้ที่ละก้าว ไม่ช้าไม่เร็ว ไล่ล่าประชิดโจรสลัดที่กำลังอลหม่าน ถือหอกยาวแทงเข้าไปร่างศัตรู

หากจะกล่าวว่ามีอันใดแตกต่างจากปกติ นั่นก็คือ ทหารจำนวนมากหลังจากแทงสังหาร หลายคนก็สีหน้าซีดเผือด ถึงกับมีคนหยุดเดิน เอี้ยวตัวอาเจียนออกมา มีพลทหารบางนายพลลงมือสังหาร แรกๆ ยังมีเสียงตะโกนดังแสดงพลัง แต่ก้าวต่อไปได้ไม่กี่ก้าว จากเสียงตะโกนดังก็เริ่มกลายเป็นเสียงร้องไห้

ทหารที่สูญเสียการควบคุมพวกนี้ทำให้กองทัพเริ่มสับสน หัวหน้ากองต่างตะโกนด่าทอแต่ก็ไม่อาจทำอันใดได้ จึงเปิดทางให้โจรหนีออกไป

ยามนี้เอง กองทัพม้าที่หวังพ่วงมากก็ปิดฉากการต่อสู้ พื้นที่การค้ำบนถนนที่กว้างและใหญ่ที่สุดในเวลานี้อาบไปด้วยโลหิต โจรสลัดบางคนก็หนีไม่ทันได้แต่คุกเข่าลงยอมแพ้ แต่พลทหารม้าก็ไม่สนใจ เข้าเหยียบย่ำข้ามไปทันที

“ทหารม้าเจ็ดสิบนายเป็นหนึ่งในกอง กองหนึ่งถานปิง กองสองถานเจี้ยน กองสามถานกง ไล่ล่าโจรที่หลบหนีไป ไม่รับการยอมแพ้ สังหารให้หมดทุกคน!”

หวังทงกระซางบังเหียนน้ำให้หยุด ก่อนจะตะโกนออกคำสั่ง เจ้าของชื่อ
ที่ถูกเรียกขานรับคำสั่งดัง นำกำลังออกไปทันที

ทหารอีกสิบกว่านายและถ่านเจียงอยู่ต่อ ยามนี้ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจาก
ถ่านอีกสาย แต่มิได้พร้อมเพรียงดังเช่นทัพทหารเมื่อครู่ ฟังดูลับสนวุ่นวาย
อยู่บ้าง

พอมองไปก็เห็นทหารม้ากลุ่มใหญ่ทะยานมา มีคนลืบกกว่าคนขี่ม้ามา
ด้านหลังเป็นทหารราบ พอเห็นพวกหวังทง ทหารม้าลืบกกว่านายก็ตรงเข้ามา
เป็นพวกหลี่หูโถวและลีเทา

ลีเทา ซุนซิง และเด็กหนุ่มอื่นๆ ยังพอเก็บอารมณ์ได้ มีเพียงหลี่หูโถว
ที่มีสีหน้าไม่พอใจ เห็นหวังทงตัวเบือนเลือดก็บ่นขึ้นว่า

“พี่หวัง คึกนี้พวกท่านลงมือเรียบร้อย พวกเรากองกำลังรักษาความ
ปลอดภัยจะมีอันใดให้ทำอีก โจรสลัดกระจอกพวกนี้ กองกำลังเราย่อม
ไม่เสียเปรียบ!”

หวังทงยิ้มส่ายหน้ากล่าวว่า

“ศึกมานานเท่าไรเอง เร่งร้อนไปไย ตอนนี้มีเรื่องให้พวกเจ้าไปจัดการ
ตรวจค้นบ้านเรือนร้านค้าริมถนนให้หมด เมื่อครู่ตอนที่สู้กันซุลมุนย่อมมีโจร
ปีนข้ามกำแพงเข้าไปหลบ หากค้นเจอก็ลากตัวออกมาตีให้ตายเสีย!”

มีดีกว่าไม่มี บรรดาเด็กหนุ่มยังคงรับคำสั่งอย่างกระตือรือร้นสุดขีด
นำคนด้านหลังออกค้นที่ละหลัง

บนถนนบางสายยังต่อสู้อยู่ บางสายจัดการเรียบร้อยแล้ว ย่อมมี
โจรสลัดจวนตัวกระโดดเข้าไปในร้านค้าอย่างแน่นอน

แต่ร้านค้าพวกนี้พอได้ยินเสียงนกหวีดทองแดงดังเป็นสัญญาณ ก็ปฏิบัติ
ตามที่หวังทงสั่งมาเช่นยามฝึกซ้อมปกติ นั่นคือพวกผู้ชายที่อยู่เฝ้าร้านตอนกลางคืน
ให้มารวมตัวกัน ถือกระบองไม้และอาวุธเตรียมป้องกัน

พวกโจรสลัดที่ตื่นตระหนกปีนข้ามกำแพง ยังไม่ทันยืนขึ้นก็ถูกทุบด้วยไม้
จามด้วยขวานทันที

ยังมีพวกซี้ซลาดไม่กล้าตี แอบอยู่ด้านในปิดประตูหน้าต่างแน่นหนาไม่ยอม

ออกมา แม้โจรจะเป็นขี้ขามาได้ แต่ก็ไม่อาจเข้าไปด้านในได้

เมื่อเจ้าหน้าที่กองกำลังรักษาความปลอดภัยเข้าตรวจค้น ด้านนอกส่งสัญญาณ คนด้านในก็รีบตะโกนดังออกมา จากนั้นกองกำลังก็เข้าไป แม้ยังฝึกได้ไม่มากเท่าไร แต่ในมือมีอาวุธ อีกทั้งยังมีคนมาก พวกโจรสลัดหลงฝูงที่หลบอยู่ไหนเลยจะรับมือได้

โจรสลัดที่กำลังเสียชีวิตหนีออกมาได้ ทุกคนคิดว่าขอเพียงไปถึงชายหาดขึ้นเรือได้ก็จะหนีรอดลอยนวล แต่ฝันร้ายยังไม่จบ

ทุกคนเห็นไฟที่ลุกโชกกลางทะเลไกลออกไป ตอนนั้นเองบรรดาโจรสลัดก็เริ่มเสียชีวิต ได้ยินเสียงฝีเท้าด้านหลังดังเข้ามาใกล้ พลทหารม้าไล่ล่ามาทันแล้ว

อันที่จริงการต่อสู้ริมน้ำให้เหอเป็นปัญหาเล็กน้อย ที่ริมทะเล เสียงปืนใหญ่ดังขึ้นไม่หยุด และโจรสลัดที่นี่ยังเก่งกล้ากว่าที่อื่น หลังความตื่นตระหนกผ่านไปก็มีแต่ความกล้าสู้ตาย พวกโจรเร่งพายเรือเข้าฝั่งเพื่อจะกระโดดลงชายหาดเข้าสังหาร อีกทั้งยังสู้อย่างมียุทธวิธี มีสองรอบที่โจมตีทหารราบรอบป้อมปืนใหญ่แตกพ่าย

แต่พอเห็นมู่เอนใช้ปืนเสือหมอบรบอยู่ด้านหน้า ป้อมปืนอื่นๆ ก็เอาอย่างระยะห่างไม่ไกลนักใช้ปืนเสือหมอบได้ผลดีมาก ยิ่งในระยะห่างสิบกว่าก้าวก็ยอมได้ผลเด็ดขาด

หลังจากที่ปืนใหญ่ยิงออกไปได้สิบกว่าลูก เสียงปืนใหญ่ก็ค่อยๆ เบาลง เพราะโรงปืนไฟบอกว่ายิงไปสิบลูกให้พักรวคราวครั้งช่วยยาม มิเช่นนั้นปืนใหญ่อาจระเบิดเสียหายได้

การสังหารเริ่มค่อยๆ ซาลง พวกโจรสลัดรู้ว่าขึ้นฝั่งได้ก็เหมือนกับไปตาย จึงไม่กล้าขึ้นฝั่งอีก รีบเบนเรือพายกลับออกไป เทียนจินต่อสู้สุดเดือด แต่ทุกคนก็รู้ว่าพวกเทียนจินนั้นไม่มีเรือใหญ่ พวกเขาออกทะเลได้ก็เท่ากับหนีพ้นแล้ว

แต่เรือไปได้ไม่ไกลเท่าไรก็เห็นเรือสำเภามากมายที่ไม่รู้ว่าออกมาทันตอนไหนเรือสำเภากลายเป็นเรือเพลิง เผาไหม้เข้ามาใกล้ ไม่นานบนผืนน้ำก็ถูกเปลวไฟอาบจนแดงฉาน เรือโจรสลัดจะไปต่อก็ไม่ได้ จะหันกลับก็ไม่ได้ ทุกคนได้แต่

กระโดดลงน้ำ...

เมื่อห้องฟ้ามีแสงรำไร เรือที่จอดเทียบชายทะเลได้แต่ถอนสมอออกไป ทว่าเรือเดินทะเลลำใหญ่ขับเคลื่อนคนเดียวไม่ได้ โจรที่อยู่เฝ้าเรือได้แต่ทิ้งเรือหลายคนลงเรือเล็กจากไป

พวกโจรที่บุกเข้ามาทางถนนไม่มีสักคนหนีกลับไปที่ชายหาดได้ ไม่ถูกสังหารก็ถูกจับ โจรสี่พันกว่า มีเพียงสามร้อยที่โดนคุมตัว ที่เหลือถูกกวาดล้างไม่เหลือแม้สักคน

หวังหงเสียนคนไปสิบห้าคน ขณะต่อสู้อีกหลายคนอาเจียนและเสียขวัญ แต่ไม่มีผู้ใดหลบหนี กฎกองทัพหนักแน่นดังขุนเขา ทุกคนต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

กลิ่นคาวโลหิตริมแม่น้ำให้เหอลอยคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ เรือของชาวบ้านหลายลำถูกใช้ออกไปเก็บกวาดศพ พอฟ้าสว่าง ทหารที่เข้าตรวจสอบศพก็รีบไปรายงานหวังหง

โจรสลัดที่เข้าโจมตีเมื่อคืน ถึงกับมีโจรสลัดวอไคว่ตัวจริงอยู่ด้วย...